

436.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 6 czerwca 1922 r.

o kompetencji władz skarbowych w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw.

Na zasadzie art. 13 i 15 ustawy z dnia 15 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Kompetencje Administracji podatków we Lwowie w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorstw przenosi się na izbę skarbową we Lwowie, kompetencje zaś izby skarbowej we Lwowie, jako władzy skarbowej II instancji w powyższych sprawach przenosi się na Ministra Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tymże dniem traci moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, sprzeczne z tem rozporządzeniem.

Minister Skarbu:
Michalski

437.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 8 czerwca 1922 r.

dotyczące zmiany rozporządzenia z dn. 12 lutego 1919 r. w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.

Na zasadzie art. 5 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14 poz. 186) w porozumieniu z Ministrem Wyznań Rel. i Oświec. Publ. zarządza się co następuje:

Art. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12 lutego 1919 r. w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków (Monitor Polski № 38 z dn. 17 lutego 1919 r.) otrzymuje brzmienie następujące:

„Przewidziana w art. 5 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych obowiązkowa ilość egzemplarzy druków, która winna być bezpłatnie dostarczona do miejscowego państwowego urzędu administracyjnego, wynosi 9 egzemplarzy, przy czasopiśmie 10 egzemplarzy, z których dwa, przy cza-

soπισmach 3 egzemplarze, przeznaczają się dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jeden egzemplarz dla Biblioteki Publicznej w Warszawie, jeden egzemplarz dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie, jeden dla Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, jeden dla Biblioteki Uniwersyteckiej we Lwowie, jeden dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Lublinie, jeden dla Biblioteki Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, jeden dla Biblioteki Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie”.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
Antoni Ponikowski

438.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 13 czerwca 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (D. U. R. P. № 33 poz. 264) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązek dostarczania mieszkań przewidziany w ust. 1 art. 1 ustawy z dn. 4 kwietnia 1922 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. U. R. P. № 33 poz. 264) ciąży także na zarządach tych gmin miejskich, które rządzą się ustawą z dn. 3 lipca 1896 r. (Dziennik Ustaw i Rozp. Krajowych dla Król. Galicji i Lodomierji wraz z W. Ks. Krakowskiem — № 51).

Osoby i instytucje, przewidziane w p. 1 art. 1 ustawy winny zgłoszenia wnosić o przydział mieszkania wyłącznie za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Zgodnie z przepisem p. 3 art. 1 ustawy tylko osoby, powołane do służby państwowej w trybie mianowania, mają prawo do otrzymania mieszkania w drodze rekwizycji.

§ 2. Przez najem, podnajem i odstąpienie fikcyjne, o których mówi p. 6 art. 3 ustawy, należy rozumieć wszelkie działanie, mające na celu pozbawienie danego mieszkania lub jego części warunków, któreby dopuszczały rekwizycję np. przez fałszowanie meldunków, antydatowanie umów najmu lub podnajmu, przelewanie praw na podstawionego posiadacza i t. p.

§ 3. Za przyczynę, uzasadniającą zwłokę wprowadzenia się, przewidzianą p. 1 w art. 4 ustawy rozumieć należy poważne przeszkody, jak np. konieczność remontu, dezynfekcji, niemożność natychmias-

towego sprowadzenia mebli, udowodnioną chorobę najmobiocy lub członka rodziny żyjącego z nim we wspólnym gospodarstwie domowym i t. p.

§ 4. W mieszkaniach do 6 pokoiów włącznie, o których wspomina p. 1 art. 5 ustawy, przedstawia się stosunek mieszkańców do ilości pokoiów w następujący sposób:

1 osoba	ma	prawo do 2 pokoiów
2 osoby	mają	„ „ 3 „
3 „	„	„ „ 4 „
4 „	„	„ „ 5 „
5 osób	ma	„ „ 6 „

W mieszkaniach zaś powyżej 6 pokoiów na każdy pokój powyżej 6 liczy się po 2 osoby, tak, że naprz. na:

7 pokoiów	przypada 7 osób
8 „	„ „ 9 „
9 „	„ „ 11 „
10 „	„ „ 13 „ i t. d.

W mieszkaniach, w których prócz najmobiocy są sublokatorowie (p. 2 art. 5 ustawy) stosują się do części mieszkania zajętej przez najmobiocę normy, ustalone w p. 1 art. 5 ustawy, zaś w części lokalu, zajętej przez sublokatorów, oblicza się ilość pokoiów, według tego ile faktycznie podnajemcy tych pokoiów zajmują z tem jednak ograniczeniem, iż ilość pokoiów nie może przekraczać liczby osób sublokatorów.

§ 5. Postanowienia p. 5 art. 6 ustawy odnoszą się także do osób spełniających stałe obowiązki publiczne.

Fakt niezdatności do użytku mieszkań i pomieszczeń z powodu zniszczenia (p. 6 art. 6 ustawy) winien być udowodniony przez zaświadczenie powołanych do tego władz policyjno-budowlanych.

Mieszkania w budynkach wspomnianych w p. 9 art. 6 ustawy nie podlegają zajęciu tylko w tym razie, gdy są rzeczywiście użytkowane na pomieszczenie pracowników danej instytucji. O ileby dane pomieszczenie z ważnych i uzasadnionych przyczyn nie mogło być objęte przez pracowników instytucji, zarząd gminy po zbadaniu przyczyn zwłoki może wyznaczyć stosowny termin do objęcia pomieszczenia, a po bezskutecznym upływie tegoż, przystąpić do zajęcia.

§ 6. Przy doręczaniu wszelkich orzeczeń zarządów gmin miejskich, wydanych na podstawie art. 8, jak również na podstawie innych artykułów ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. winny być odpowiednio zastosowane przepisy o doręczaniu skarg sądowych, wnoszonych do sądów pokoju względnie — powiatowych.

§ 7. Wywiadowca, dokonując wywiadu (art. 9 ustawy), winien przybrać w charakterze świadka rządzącą lub administratora domu; o ile ich niema na miejscu, — dozorcę domu, lub w razie nieobecności tegoż jedną osobę dorosłą z najbliższych sąsiadów. Wywiadowca, stwierdzając istnienie warunków zajęcia mieszkania, względnie jego części, ma prawo żądać okazania ksiąg meldunkowych. Oględziny mają być do-

konywane w sposób najmniej uciążliwy dla posiadaczy mieszkań, mogą się one odbywać latem od 9 rano do 8 wieczór, zimą od 9 rano do 4 popołudniu, w wyjątkowych zaś wypadkach i o innej porze. Przy doręczaniu tymczasowych nakazów rewizyjnych należy stosować przepisy o doręczaniu orzeczeń. Po wydaniu tymczasowego nakazu rewizyjnego zainteresowanym służy prawo wniesienia sprzeciwu (reklamacji) do zarządu gminy miejskiej na piśmie lub ustnie do protokołu w ciągu dni siedmiu. Po upływie tego terminu zarząd gminy może wydać orzeczenie o zajęciu bez wysłuchania stron interesowanych. Rygor ten winien być uwidoczniiony w osnowie tymczasowego nakazu rewizyjnego.

Termin, wskazany w ust. 3 art. 9 ustawy, zaczyna biec od dnia następującego po dniu dokonania wywiadu.

§ 8. Na listę lokali, zakwalifikowanych do zajęcia (art. 10 ustawy), wciągnięte być mają te lokale, co do których orzeczenie o zajęciu uprawniło się w myśl ust. 4 art. 8 ustawy, oraz te, co do których zapadło orzeczenie władzy administracyjnej II instancji, względnie Komisarza Rządu m. st. Warszawy, zatwierdzające orzeczenie o zajęciu wydane przez władzę I instancji. W b. dzielnicy pruskiej należy stosować postanowienia, zawarte w ostatnim ustępie art. 17 ustawy. Na listę petentów, uprawniionych do otrzymania mieszkań, mają być wciągnięte osoby, które wniosły należycie umotywowane zgłoszenia o przydzieleniu i wykazały dokumentami tytuł do otrzymania mieszkania z p. 2—5 art. 1 ustawy.

§ 9. Orzeczenie o przydzieleniu lokali na rzecz uprawniionych z p. 2—5 art. 1 ustawy, prócz danych, wyszczególnionych w art. 12 ustawy winno zawierać, dokładne i szczegółowe oznaczenie mieszkania, w którym dokonano przydziału, wysokość opłaty pobieranej na rzecz zarządu gminy miejskiej za przydzielenie mieszkania i pouczenie o środku prawnym. Jeżeli w przydzielonem mieszkaniu znajdują się sprzęty, co do pozostawienia których nie nastąpiło porozumienie stron, zarząd gminy w razie nieopóźnienia lokalu w wyznaczonym terminie winien wydać stosowne zarządzenie w myśl p. 2 art. 4 ustawy.

§ 10. Jeżeli osoba korzystająca z przydzielonego lokalu przestanie pełnić funkcje uzasadniające przydzielenie (ust. 1 art. 14 ustawy) zarząd gminy miejskiej winien orzec o tem, wyznaczając odpowiedni termin, do opróżnienia mieszkania. W razie naruszenia przepisu, zawartego w ust. 2 art. 14 ustawy, jak również w razie samowolnego wtargnięcia osoby nieuprawnionej do mieszkania zarekwirowanego, zarząd gminy miejskiej, względnie urząd mieszkaniowy, zarządza natychmiastową eksmisję za pośrednictwem organów policji.

§ 11. Zarząd gminy winien wniesione na jego ręce zażalenie od orzeczeń przedłożyć niezwłocznie a najdalej do dni 10 wraz z aktami sprawy, z należytym umotywowaniem i stosownym wnioskiem instancji odwoławczej wskazanej w art. 17 ustawy.

§ 12. Orzeczenie karne (art. 20 ustawy) wydają:

- 1) w I instancji—starostwa, w miastach, w których urzędują Komisarze Rządu—ci ostatni, zaś w b. zaborze austriackim w miastach o własnym statucie—magistraty, jako władze polityczne I instancji;
- 2) w II instancji—województwa, w Warszawie—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Zażalenia od orzeczeń karnych, wydanych przez władzę administracyjną I instancji, wnosić należy na ręce tejże w terminie 7 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia.

Od karnych orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w II instancji odwołać się można w terminie, wskazanym w art. 20 ustawy, do właściwego sądu okręgowego. Odwołanie winno być wniesione na ręce tej władzy, która orzeczenie wydała. Grzywny, o których mowa w ust. 1 art. 20 ustawy wpływają na fundusz ubogich odnośnej gminy.

§ 13. Postanowienie ust. 3 art. 24 ustawy nie odnosi się również do osób i organizacji usuniętych z jednego i przesiedlonych do drugiego hotelu, wskutek konieczności opróżnienia lokalu dla pomieszczenia w nim przedstawicieli Rządów państw obcych, akredytowanych przy Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej oraz cywilnych i wojskowych misji tych państw (p. 2 art. 7 ustawy).

§ 14. Odwołania od orzeczeń urzędu mieszkaniowego m. st. Warszawy, wniesione do dnia 10 maja 1922 r. włącznie, mają być rozstrzygnięte, w myśl art. 25 ustawy, przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Odwołania od orzeczeń urzędu mieszkaniowego m. st. Warszawy, wydanych na podstawie ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 498), wniesione po dniu 10 maja 1922 r., mają być rozstrzygnięte przez Komisarza Rządu m. st. Warszawy w trybie, przewidzianym w art. 17 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33 poz. 264).

Przy rozpatrywaniu odwołań od orzeczeń I instancji, wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r., władza II instancji orzeka o dopuszczalności rekwizycji na podstawie postanowień ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. a na obszarze Ziemi Wileńskiej na podstawie dekretu Naczelnego dowódcy wojsk Litwy Środkowej z dnia 27 lipca 1921 r. № 298 w przedmiocie rekwizycji mieszkań i lokali (Dz. U. T. K. Rz. z dnia 10 sierpnia 1921 r. № 27/37).

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Z. Rymowicz*

439.

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 10 czerwca 1922 r.

o podwyższeniu opłat pocztowych.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44 poz. 310) art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 511) oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 79 poz. 541) i z dnia 29 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 43 poz. 362) zarządza się co następuje:

§ 1. Podwyższa się dotychczasowe opłaty pocztowe według załączonej taryfy od dnia 1 lipca 1922 r.

§ 2. Wprowadza się należytość za polecenie przy opłacie listów wartościowych.

§ 3. Dopuszcza się w obrocie wewnętrznym przekazy pocztowe i telegraficzne do kwoty 100.000 mk. na jeden przekaz, obciążenie przesyłki listowej, paczki lub listu wartościowego pobraniem do kwoty 100.000 mk., deklarowanie wartości prywatnej paczki lub listu wartościowego do 100.000 mk.

§ 4. Ogranicza się wagę druków urzędowych do 2.000 gr.

§ 5. Podwyższa się wagę przesyłek mieszanych do 1.000 gr.

§ 6. Podwyższa się kwotę podstawową do obliczania należytości od podanej wartości z 1.000 mk. na 10.000 mk.

§ 7. Dodatkową opłatę za przesyłki „poste restante” pobiera się zasadniczo przy nadaniu. Nieopłacone tą należytością zwykłe przesyłki listowe obciąża się pojedynczą dopłatą i ściąga się ją od odbiorcy.

§ 8. Ogranicza się najwyższy wymiar składowego za jedną paczkę do 1.000 mk.

§ 9. Niniejsza taryfa obowiązuje w obrocie wewnętrznym na całym obszarze Rzeczypospolitej prócz polskiej części Górnego Śląska oraz w obrocie z polską częścią Górnego Śląska i wolnym miastem Gdańskiem.

§ 10. Z dniem wejścia w życie nowej taryfy tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe sprzeczne z niniejszym rozporządzenia.

Minister Poczty i Telegrafów:
Stesłowicz